

understøttede og alderdomsunderstøttede“. Hensigten hermed er klarlig nok at fremsætte Justitsministeriet dels som vakkelvorn, idet det Aaret efter siger det modsatte af, hvad det sagde Aaret før (hvilket atter skyldes, at det i det ene Tilfælde har forsømt at indhente sine Forholdsordre hos det ærede Kollegium), dels som inhumant, idet det overlader fattiges og alderdomsundenstøttedes Øjne til Behandling af utilstrækkelig kyndige Personers Knive. Men Sandheden er den, at det Spørgsmaal, der i 1903 forelaa til Besvarelse, simpelthen var dette, om en Distriktslæge, der var *Specialist i Øjensygdomme*, kunde, medens hans i øvrigt efter Embedspligt gratis behandlede fattige og alderdomsunderstøttede, kræve Ekstrabetaling for operativ Behandling af deres Øjne. Det vil let ses, at det vilde være et Særsyn, om en Embedsmand, der paa et eller andet Felt af sit Embedsfag havde uddannet sig mere end Flertallet af hans Kolleger, kunde kræve Ekstrabetaling, hver Gang han fik Brug for sine udvidede Kundskaber, og at Grænsen imellem det Omraade, hvor Specialisten handler, og det Omraade, hvor Ikke-Specialisten handler, er og maa være saa flydende, at det vilde være aldeles utilraadeligt at lade visse af Embedslægerne som saadanne i betalingsmæssig Henseende snart figurere i den ene Egenskab, snart i den anden. Der er her Tale om en praktisk-administrativ Bedømmelse af et Betalingsspørgsmaal, og denne Bedømmelses Udslag var saa givet og klart, at der i denne Henseende ikke var mindste Trang til det kgl. Sundhedskollegiums lægevidenskabelige Viden. Men nu træffer det sig oven i Købet hverken værre eller bedre for det ærede Kollegium, end at min Afgørelse i denne Sag ikke blot var i fuld Overensstemmelse med Fysici' Indstilling, men ogsaa i nøjagtig Overensstemmelse med, hvad — det kgl. Sundhedskollegium selv havde tilraadet i 1880 i et Tilfælde, der lignede det foreliggende som den ene Draabe Vand den anden, endog saaledes, at Operationen af 1880 ogsaa var for Sten.

Hvad Jordemoderspørgsmaalet angaar, kan jeg henvise til min Besvarelse af en Interpellation, der i forrige Rigsdagssamling fandt Sted i Landstinget. Hovedpunktet i denne Sag er, at Distriktsjordemødrenes Bestillinger ere af amtskommunal Natur, og at Lovgivningsmagten, naar det aldeles overvejende Flertal af Amtsraadene udtaler sig derimod, vanskeligt kan paatvinge Amtsraadene en ny Lov om disse Forholds Ordning. Indenfor denne Ramme har Justitsministeriet i min Tid gjort, hvad der stod i dets Magt for at forberede Forholdene, og dets Bestræbelser have ogsaa baaret nogen Frugt.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Kommissionen om Tandlægers Adgang til at foretage Indsprøjtninger af Medikamenter under Tandkødet burde bestaa af 4 eller 5 Medlemmer, er et saa lille Spørgsmaal, at jeg antager, at jeg kan forbigaa det.

Hvad angaar Beskikkelse af lægekyndige Medlemmer i Nadverkommissionen og Ædruelighedskommissionen, skal jeg bemærke, at de paagældende Ministerier, hvorunder disse Kommissioner sorterer, ikke have anmodet Justitsministeriet om Raad, og jeg har ikke fundet nogen Anledning til at trænge mig paa som Raadgiver.

Naar Læge Rørdam blev beskikket til Medlem af Arbejdsraadet, da har jeg slet ikke foretaget denne Beskikkelse i min Egenskab af Justitsminister og har følgende ikke haft nogen som helst Anledning til i saa Henseende at forespørge det kgl. Sundhedskollegium, og det saa meget mindre, som der til denne Stilling krævedes manglede Forudsætninger, som jeg fandt, at Hr. Rørdam opfyldte, men som ingenlunde vare afhængige af hans Kundskaber som Læge.

Naar jeg som Konsulent i visse Tuberkulosesager har antaget Professor Carl Lorentzen, saa er dette selvfølgelig sket, fordi jeg baade fra hans Virksomhed i Nationalforeningen og fra hans Virksomhed i Tuberkulosekommissionen vidste, at han var kapabel til dette Hverv.

Hvad Danmarks Repræsentation paa internationale lægevidenskabelige Kongresser angaar, da har jeg fra min Stilling som fleraarigt Medlem af Finansudvalget vidst, at Bevillinger i disse Øjemed ikke burde søges for ofte. Naar det kgl. Sundhedskollegium uden Virkning har givet sin Misfornøjelse herover til Kende, saa har dette kun været en Illustration af det foran paapegede Forhold, at det ærede Kollegium, men ikke jeg, anser Justitsministeren pligtig til i finansielle Spørgsmaal at følge Kollegiets Bud, selv om han ved, at han derved vil hente sig Nederlag paa Rigsdagen og sætte sig i et skævt Forhold til denne.

Det kgl. Sundhedskollegium klager i sin Redegørelse over, at Indstillinger fra Kollegiets Side om Naadesbevisninger for veltjente Embedslæger er med enkelte Undtagelser kun taget til Følge ved Entledigelser. Hertil skal jeg sige, at naar det